

Tractament de [o] àtona seguida de [i] tònica i en contacte amb iod (ALDC, II, 269. El coixí)

Coixí, derivat del baix llatí COXINUS i documentat des del s. X, és un derivat de COXA ‘anca, flanc’ perquè serveix per a asseure-s’hi (veg. *cuixa*, PALDC, I, mapa 10); el sufix -INU seria degut a l’atracció de PULVINUS que era el nom llatí del ‘coixí’; el mot té congèneres en les altres llengües romàniques: fr. *coussin*, oc. *coissin*, it. *cuscino*; el cast. *cojín* i el port. *coxim* semblen mots d’importació, sobretot

perquè en aquestes dues llengües existeixen els arabismes *almohada* i *almofada* respectivament.

La *o* àtona, a més de l’harmonia vocàlica amb la *i* tònica, ha comptat en el català occidental també amb la influència de la [j] de *c[oj]xi* per a passar a *c[uj]xi*; potser per això la seva àrea és un xic més àmplia que la de *c[u]sí* (veg. mapa 110).

